

ховетъ си, а особено се оплакваха противъ мъжбѣтъ си отъ едно нѣщо, което ме е срамъ да ви го казвамъ. Като разбрахъ какъвъ гнусенъ порокъ владѣеше въ Марашъ, смислихъ азъ, да го изкореня, та единъ-денъ въ черквата прокълнахъ всѣтъ мъжъе, които злоупотребяваха женитъ си.

Но Халилъ захвана много да завижда на славата ми, и правѣше нѣкакви сплетни въ градътъ. Веднажъ се скарахме, и азъ толкозъ пламнахъ противъ него, щото, като извадихъ ципова си отъ поясъ, искрецихъ му, да се завлече по дяволитъ, а то инкъкъ че ще го убия кѣто куче. Той като имаше и другъ-пѣтъ случай да види слѣпата ми злина, когато се запаши тя, — отиде отъ Марашъ, нето съмъ го видѣлъ отъ тогава, нето съмъ чулъ нѣщо за него.

Като посѣбрахъ доста пари, заминахъ азъ отъ Марашъ на-конь, и слѣзохъ доло въ Днарбекиръ. Отъ непривардване стѣпихъ азъ въ сношение съ многобройнитъ Българе, които сѣ тамъ на заточение, въ градътъ или на затворъ, въ калето. Това подстѣгна нѣкои сумнѣния; властѣта, която ги пазѣше съ остро око, като ъ дойде на-умъ туй-онуй, повика ме и ме распита за пѣтнатъ ми свидѣтельства, и като ненамѣри никакви, намисли да ме испрати въ Цариградъ. За това предаде ме на едно забтие, което ме заведе до ближниятъ градъ; отъ тамъ ме предадохъ на друго забтие, и тѣй ставаше то все-до Бейрутъ, гдѣто имаше да ме качатъ на параходътъ. Като пѣтувахъ съ послѣдното заптие — за Бейрутъ, заставахме, споредъ дѣждътъ, на половинъ-пѣтя, и защото, вечерьта, се бѣше очистило небето, смислихме да пренощуваме подъ-ведро-небе. Забтието се тѣкмѣше да не задрѣмва, но съньтъ му надви, и азъ се въсползувахъ отъ случаятъ, обрахъ го и побѣгнахъ. Сѣщия часъ, кога пристигахъ въ Бейрутъ, параходътъ случайно се димѣше